

[Ole Bjørn Kraft.]

linger partierne og regeringen imellem. Ligesom jeg tror, at den højtærede forsvarsminister i dag udelukkende har taget saglige hensyn, er jeg overbevist om, at han også da vil gøre det udfra nødvendigheden af, at vi virkelig gennemfører og opretholder en ordentlig forsvarsordning.

Jeg vil gerne sige et par ord om de 6 mill. kr., som spares på hjemmeværnet. Hjemmeværnet er jo stadigvæk under opbygning, og fra militær sagkyndig side har man meddelt os, at man ikke mener at kunne bruge mere end det beløb, som nu er afsat til hjemmeværnet. Imidlertid er det min opfattelse, at der er adskilligt at rette indenfor hjemmeværnet, og at der meget vel både med hensyn til uddannelsen i skydning og meget andet i årets løb kan finde en udvikling sted, der vil nødvendig-gøre, at nye midler stilles til rådighed. Hvis dette er tilfældet, er jeg også overbevist om, at ministeren vil være rede til at tage en forhandling med partierne herom.

Det er ikke uden betænkelighed, vi er gået til den nedsættelse, her er tale om. Den repræsenterer — lad mig have lov til at sige det — for os det absolutte minimum, og vi havde i og for sig ønsket, at tallet kunne være sat noget højere, men vi har ikke villet afvise de saglige grunde, som både ministeren og de militære sagkyndige har fremført; da vi deler ministerens og regeringens opfattelse af nødvendigheden af, at uddannelsen bliver fuldt forsvarlig, kan vi altså give tilslutning dertil.

Af det, jeg her har sagt, fremgår det også, at vi ikke kan give tilslutning til det forslag, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og retsforbundet har stillet. Når vi går med til denne nedskæring, gør vi det, fordi vi håber, at hvad der mistes i tal, vil vindes i kampværdi, men gik vi så langt ned, som det ærede medlem har foreslået, ville den meget vigtige side, der hedder beredskabet, blive på det alvorligste angrebet. Jeg kan ikke se andet, end at det radikale forslag er et forsøg fra radikalismens side — støttet af retsforbundet, hvad man vel kunne vente — på at sætte uret tilbage. Men tiden er løbet fra hele den indstilling overfor landets militære forsvar, der betragter forsvaret som et kærkomment objekt for nedsættelser af de beløb, der bevilges dertil, og som i det hele taget søger at stille det i et lidt tvivlsomt lys. Det er smerteligt for mig påny at se forslag, der synes aldeles upåvirkede af erfaringerne fra den 9. april. Gennemførelsen af det radikale forslag ville betyde en meget betydelig reduktion af

vort beredskab og bringe det i fare. Den ville på mange måder, om ikke fuldstændig, bringe os i en tilsvarende situation som den, vi befandt os i den 9. april 1940. Men hvilken mening man nu end kan have om stillingen før verdenskrig nr. 2, kan der efter min opfattelse i dag ikke være tvivl om to ting: for det første, at det danske folk ikke ønsker at opleve en gentagelse, for det andet, at vi er forpligtet til at opfylde de pligter, vi har påtaget os ifølge Atlantpagten, og at denne pagt indebærer, at vi skal være parat til at opretholde et beredskab, at sætte os til modværge, for at vi kan kæmpe så længe, at en forberedt hjælp kan komme frem, og at vi også skal være parat til at bære vor del af byrderne ved kampen mod den angribende magt.

Det radikale forslag bærer jo i enhver henseende præg af at være et ægtefødt barn af den radikalisme, der bestemte Danmarks forsvarspolitik i 1930'erne, thi ikke blot foreslår det ærede medlem en reduktion af rekruttallet, der vil kompromitere beredskabet, men desuden ønsker det ærede medlem jo at anvende de beløb, som her frigøres, til nedsættelse af udgifterne på de militære budgetter og stiller sig altså afvisende overfor, at beløbene anvendes til foranstaltninger, som er i allerhøjeste grad påkrævede, når forhåbentlig om kort tid de første sendinger fra Amerika ankommer.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen fremsatte under forhandlingerne om Atlantpagten nogle udtalelser, som jeg vist kan gengive på den måde, at selvom de radikale ikke ville stemme for pagten, måtte man naturligvis fremtidig regne med, at den var Danmarks udenrigspolitik, og at man måtte tage den som udgangspunkt, men jeg kan ikke se, hvorledes det er muligt at bringe en sådan holdning i overensstemmelse med et forslag af denne karakter, som altså ikke alene betyder en reduktion under, hvad regeringen, dens parti og andre partier foreslår med hensyn til indkaldelserne, men også vil nedsætte de militære bevillinger, som er nødvendige for, at vi kan gennemføre de foranstaltninger, som vort medlemskab i pagten kræver.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var som sædvanlig meget højt oppe. Der er en ejendommelig forskel på det ærede medlem på denne talerstol og det elskværdige menneske, som man ellers undertiden træffer i husets korridorer, men det er der jo ikke noget at gøre ved, det må vi se at indrette os efter. Meget højtideligt spurgte det ærede medlem, hvem der dog havde ansvaret for, at der år efter år var indkaldt mand-